



ת"פ 51723/05/19 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד א' ג', מ' ג'

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 51723-05-19 מדינת ישראל נ' ג' ואח'
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא

ע"י ב"כ עו"ד רוני אלסטר

נגד

1. א' ג'

2. מ' ג'

ע"י ב"כ עו"ד יוסף מסראווה

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של **חבלה חמורה**, בניגוד לסעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; ולנאשם 2 גם עבירה של **איומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק.

על פי העובדות הנאשמים הינם אחים. בעת הרלוונטית היו נאשם 1 וח' ג' גרושים ולהם ילדה קטינה משותפת. ו' ג' (להלן - ו') ופ' ג' (להלן - פ') הינם אחיה של ח'. בעת הרלוונטית היה סכסוך בין משפחת הנאשמים לבין משפחתה של ח' בנוגע להסדרי הראיה של הקטינה.

ביום 15.11.17 בשעות הבוקר על רקע הסכסוך האמור, שוחחו פ' ונאשם 1 בטלפון ובמהלך השיחה קילל פ' את נאשם 1. כשעה לאחר מכן שוחחו פ' ונאשם 2 בטלפון ובנסיבות אלה אמר נאשם 2 לפ' "**אתה תראה מה אנחנו נעשה היום**" ופ' השיב לו "**אם אתה גבר תגיע לבית אני פה**".

בהמשך היום, בשעה 19:27 הגיעו הנאשמים לביתו של פ' ב- ---- ופגשו בע' ג', אביו של פ' (להלן - ע') וביקשו ממנו לשוחח עם פ', אך ע' סרב לקרוא לו. נאשם 2 ביקש מע' להודיע לפ' ש"**אם אראה אותו בכביש אני אהרוג אותו**". או אז הגיע למקום ו' פגש בנאשמים ואמר להם ש"**יקחו את עצמם וילכו לשתות חלב**".



בנסיבות אלה הכה נאשם 1 את ו' עם מקל בראשו ולאחר מכן נאשם 2 הכה את ו' אף הוא עם מקל בראשו ובשינוי עד אשר נפל, והנאשמים נמלטו. כתוצאה ממעשיהם נגרמו לו' חבלות בדמות לצרציה מעל השפה העליונה, חסר שן 21 ונפיחות בשפה מעליה, נפיחות דיפוזית משמעותית באספקט דורסאלי של כף יד ימין, פצע פתוח 6 מ"מ מעל ראש מסרק אספקט דורסאלי, שברים בבסיס מסרקים 3-5 ושבר ראש מסרק 2.

2. בתשובתם לכתב האישום כפרו הנאשמים במיוחס להם. הנאשמים מודים בקיום שיחות עם פ' במועד האמור, אך נאשם 2 כופר בתוכן המיוחס לו בשיחה. כמו כן, הנאשמים הודו כי הגיעו לביתו של פ' בעקבות שיחות אלה, אך כופרים בכך שתקפו את ו' ושגרמו לו לחבלות.

פרשת התביעה

גרסתם של ו'-המתלונן ובני משפחתו

3. כתב האישום מייחס לנאשמים מעשה אלימות כלפי ו' על רקע סכסוך בין המשפחות, בעטיו של הליך גירושין של נאשם 1 מאחותו של ו' כשנה עובר לאירוע, ובכלל זה מחלוקות בנוגע להסדרי ראייה עם בתם הקטינה (עמ' 17 ש' 17-16).

בני משפחת ו' מתגוררים בבית אחד בן מספר קומות, שמהווה מתחם מגורים מגודר עם שער ידני (עמ' 20 ש' 11-2, ש' 14-13; עמ' 28 ש' 29-30; עמ' 41 ש' 24-25; עמ' 67 ש' 11).

אין מחלוקת כי עובר לאירוע **לא** היתה כל שיחה בין הנאשמים לו', וכי פ' הוא שהתקשר לנאשם 1, ולאחר ויכוח ובו קללות הדדיות, ואף איומים מצד פ' כלפי נאשם 1, סיפר נאשם 1 על כך לנאשם 2 שהתקשר אף הוא לפ' (**נ/1** ש' 7-6; עמ' 21 ש' 16, ש' 18, ש' 20; עמ' 24 ש' 32-33; עמ' 25 ש' 1-2, ש' 4-6, ש' 8; עמ' 27 ש' 22-33).

4. מעדותם של ו' ופ' עולה כי היחסים בינם לבין הנאשמים היו טובים ולא היה ביניהם כל סכסוך. ו' מסר שהוא דמות מוכרת ביישוב ואין לו סכסוך עם איש (עמ' 19 ש' 25; עמ' 20 ש' 1-5), ובפרט לא עם נאשם 1 לו סייע בתקופת נישואיו לאחותו ח' מבחינה כלכלית (עמ' 17 ש' 17-20), בעוד שעם נאשם 2 לא היה לו כל קשר (עמ' 17 ש' 21-22).

גם פ' מעיד כי לו ולו' לא היה כל סכסוך עם מי מהנאשמים, ולו עצמו לא היה כמעט קשר עם נאשם 1, גם בתקופת נישואיו לאחותו ח' (**נ/2** ש' 29, ש' 51).

5. מעדותו של ו' עולה שביום האירוע הגיע לבית וראה שהנאשמים הגיעו למקום בשני כלי רכב, אחד מסוג יונדאי גטס בצבע תכלת ושני מסוג סקודה רוסטר בצבע אפור כהה, בחברת **שני בחורים נוספים**, אותם לא הכיר (**נ/1** ש' 14-13, ש' 20-18; עמ' 17 ש' 27-29; עמ' 18 ש' 1-2; עמ' 20 ש' 16, ש' 24-25, ש' 27-28; עמ' 21 ש' 4). לטענת ו' הנאשמים עמדו מחוץ לכלי הרכב, כשנאשם 2 נמצא בצד הרחוב הקרוב לשער הבית ונאשם 1 בצדו השני של הרחוב (עמ' 21 ש' 6-7, ש' 14). כשראה את הנאשמים מחוץ לבית לא חשב שהם באו לריב, הואיל ומכיר את נאשם 2 כאדם דתי, המשמש מחליף לאימאם הדרשן במסגד, אולם לטענתו הנאשמים מיד ירדו מהרכב והחלו לעשות מהומה ולצעוק לבני משפחתו שיצאו החוצה (עמ' 21 ש' 27-28, ש' 31-33; עמ' 22 ש' 1-5, ש' 10-12). ו' לא זכר אם שני הבחורים



הנוספים שחברו לנאשמים השתתפו בקטטה (עמ' 27 ש' 5), אך זכר שכשירדו מהרכבים הם היו **עם מקלות (נ/1)** ש' 20).

ו' מתאר שלאחר שנאשם 2 נעמד מול שער הבית וקרא לפ' ולע' בהתרסה שיצאו אליהם "כמו גברים", יצאו אליו ע' ופ' מהבית, על רקע התקהלות השכנים מסביב, וניסו להבריא את הנאשמים מהמקום. בנסיבות אלה ו' אינו זוכר אם היה ויכוח בין ע' לנאשמים, או מה נאמר ביניהם (עמ' 22 ש' 27-30), אולם העיד שהוא עצמו התערב וביקש מהנאשמים שיעזבו את המקום ולא יעשו בלגאן, אך הנאשמים התעקשו ללכת מכות (עמ' 20 ש' 30-33; עמ' 21 ש' 10-11, ש' 23; עמ' 18 ש' 2-7, ש' 8-9; עמ' 22 ש' 16; עמ' 23 ש' 10-11, ש' 13; עמ' 15-16; עמ' 26 ש' 16, ש' 18).

בשלב זה, מתאר ו' **שנאשם 2** תקף את פ', לא זוכר בדיוק איך, ובמקביל **נאשם 1** ירד מהרכב, **התקרב אליו והכה בו במקל**. לטענת ו' "**ראיתי את המקל יורד עלי ככה**" ולכן הגן על ראשו עם ידו הימנית, כשהוא מדגים איך גונן באמצעותה מעל ראשו, ואז **נאשם 1 הכה אותו** והוא נפל לרצפה, פיו נחבט באדמה וכתוצאה מכך השן שלו נשברה (נ/1 ש' 11-13; עמ' 18 ש' 11-14; עמ' 24 ש' 3-7, ש' 23-25, ש' 29). בשלב זה איבד ו' את הכרתו והתעורר בבית החולים (עמ' 18 ש' 22-23; עמ' 23 ש' 18-19, ש' 20-21, ש' 24-26).

ו' עמד על כך שבמעמד זה **לא ראה מקל או כלי נשק אחר בידיו של נאשם 2** (עמ' 22 ש' 17-22, ש' 24; עמ' 26 ש' 26) אך אינו יכול לשלול אפשרות לפיה נאשם 2 לקח מקל לידיו לאחר שכבר קיבל את המכה ואיבד הכרה (עמ' 22 ש' 24). ו' חזר והעיד שמי שהכה אותו במקל היה **נאשם 1** (עמ' 22 ש' 26), הואיל והוא עמד הכי קרוב לנאשמים, ביחס לפ' וע' (עמ' 23 ש' 33), **ושולל מכל וכל שנאשם 2 הכה בו במקל** (עמ' 24 ש' 2; עמ' 25 ש' 14).

יחד עם זאת, סיפר ו' **שראה את נאשם 2 הולך מכות עם פ'**, כשהם במרחק 5-6 מטרים ממנו, הגם שטוען שלא זוכר בדיוק מה קרה לאחר שהומם עם המכה בראשו ונפל (עמ' 26 ש' 20-24, ש' 27-30; עמ' 27 ש' 1), כשהוא שולל לחלוטין את הטענה לפיה פ' תקף את הנאשמים או החזיק דבר מה בידו (עמ' 19 ש' 21-22; עמ' 26 ש' 32).

כתוצאה מתקיפתו סבל ו' משלושה שברים באצבעות יד ימין, הוא גובס ועד היום אינו יכול לסגור את כף יד ימין, ואף עבר השתלת שיניים (ת/2; ת/3; עמ' 18 ש' 16-20, ש' 24-26).

6. מעדות של פ' עולה שבבוקר האירוע, לאחר שהתוודע לשיחה קשה בין אחותו ח' לבין נאשם 1, כעס פ', ובתגובה לקח את הטלפון והחל לקלל ולגדף את נאשם 1. כעבור כמה דקות מניתוק השיחה, התקשר אליו נאשם 2 והחל לאיים עליו בטלפון ובכלל זה "**אנחנו ניפגש עוד היום**" וכי "**אני אגיע אליך היום הביתה, בוא נראה מה תעשה**" (נ/2 ש' 16-18, ש' 33-34; עמ' 29 ש' 1-6; עמ' 30 ש' 1-2; עמ' 32 ש' 14, ש' 16-18, ש' 20-26; עמ' 33 ש' 2-3; עמ' 40 ש' 4-5; עמ' 38 ש' 20, ש' 22).

בנקודה זו יוער שבמשטרה הודה פ' כי **התגרה** בנאשם 2 באומרו: "**אם אתה גבר תגיע לבית אני פה**" (נ/2 ש' 18-19), בעוד שבבית המשפט "ריכך" אמירה זו והעיד שאמר לנאשם 2 "**תגיע, אני פה בבית**" (עמ' 30 ש' 4; עמ' 33 ש' 11-13).

פ' העיד שלא ציפה שהנאשמים אכן יגיעו לביתו, ואולם בשעה 19:00 לערך התייצבו הנאשמים בשני כלי רכב מחוץ



לבית, יחד עם עוד **ארבעה בחורים צעירים (נ/2)** ש' 19, ש' 21-20, ש' 44-43; עמ' 29 ש' 7-6; עמ' 31 ש' 30-29; עמ' 32 ש' 2-1; עמ' 33 ש' 16; עמ' 34 ש' 12, ש' 14, ש' 16; עמ' 36 ש' 18, ש' 26-24; עמ' 40 ש' 14, ש' 22-21). יש לציין שבמשטרה מסר פ' שכל אחד מהארבעה החזיק מוט בידו (נ/2 ש' 21-20).

בנסיבות אלה, פ' היה בתוך הבית עם יתר בני המשפחה, שמע רעש מבחוץ, ראה את הנאשמים עומדים מחוץ לגדר הבית ואת השכנים מתקהלים מסביב (עמ' 37 ש' 25, ש' 27, ש' 32-31), ויצא אליהם. עד מהרה החלו חילופי דברים ביניהם, ובכלל זה שמע אחד מהם (אינו זוכר מי) אומר "אנחנו לא באנו לדבר, אנחנו באנו להרביץ מכות", או אז לטענתו הנאשמים החלו להרביץ לו ולו' ביחד עם הבחורים הצעירים שהגיעו איתם (נ/2 ש' 39; עמ' 29 ש' 15-11; עמ' 34 ש' 6, ש' 8, ש' 10, ש' 20-18, ש' 22, ש' 25-24; עמ' 36 ש' 31-30, ש' 33; עמ' 38 ש' 1, ש' 8-3).

לטענת פ' הוא יצא לנאשמים בידיים ריקות, והכחיש את טענת אחד מהם לפיה החזיק סכין או שזרק לעברם חפצים וברזל (נ/2 ש' 39-37, ש' 41, ש' 53; עמ' 38 ש' 7; עמ' 39 ש' 11-8).

פ' העיד שראה את **נאשם 1 מתחיל להכות את ו' במקל**, ביחד עם כמה מהבחורים שהגיעו איתו, וו' **קיבל שתי מכות ביד ובראש**, בעוד שאחד מארבעת הצעירים שחברו לנאשמים דחף את פ' לעבר רכב במקום וכשהתרומם נאלץ להתגונן מפני **מכות שהכה אותו נאשם 2 באמצעות ידיו (נ/2)** ש' 27; עמ' 29 ש' 15-11, ש' 25-23; עמ' 30 ש' 9-7, ש' 11), הגם ששולל שנגרם לו נזק בנסיבות אלה (נ/2 ש' 49).

לטענת פ' האירוע האלים ארך כדקה וחצי, שלאחריה הנאשמים וחבריהם ברחו מהמקום (עמ' 29 ש' 20-19) ובדומה לו' **שולל פ' שראה דבר מה בידיו של נאשם 2** (עמ' 29 ש' 27, ש' 29, ש' 31), זאת בניגוד ל**נאשם 1 שהיה עם מקל בידו באמצעותו הכה את ו' בראשו** וגרם לו לחבלות (עמ' 29 ש' 33-31).

7. מעדותו של ע', אביהם של ו' ופ', עולה כי בבוקר האירוע שמע את שיחת הטלפון בין פ' לנאשמים, במהלכה פ' קילל, גידף ואמר מילים לא יפות (עמ' 41 ש' 28-26; עמ' 42 ש' 1; עמ' 43 ש' 33). לטענת ע' התכוון ללכת לנאשמים בו בערב, ביחד עם חברו, על מנת לבקש מהם סליחה על התנהגות זו, אולם הנאשמים הקדימו אותו, ובשעה 19:10-19:15 לערך הגיעו לביתו בשני כלי רכב, מלווים **בשני בחורים** נוספים, אחד בכל רכב (נ/3 ש' 9; עמ' 42 ש' 4-1, ש' 8).

ייאמר כבר כעת כי השוואה בין גרסתו של ע' במשטרה לזו בבית המשפט מעלה שבמשטרה מסר שרצה לצאת לבית קפה (נ/3 ש' 3) ולא ללכת עם חבר לבקש סליחה מהנאשמים, כשלטענתו מדובר במידע שלא היה רלוונטי ולכן לא מסר אותו במשטרה (עמ' 44 ש' 24-15, ש' 26).

מעדותו של ע' עולה שבשלב זה רק נאשם 2 ירד מהרכב, ודרש לדבר עם פ'. בתגובה אמר לו ע' שהתכוון להגיע אליהם ולבקש סליחה ואינו רוצה בעיות אולם לפתע הגיע ו' לבית, החל ויכוח בינו לבין נאשם 2, כשבמהלך חילופי הדברים יצא גם פ' מהבית בעקבות הצעקות (עמ' 43 ש' 12, ש' 16-14; עמ' 47 ש' 20), ו**נאשם 1** שעמד ליד הרכב, במרחק מטרים ספורים מהם, התקרב לו' ו**ביחד עם עוד בחור החלו להכות את ו' במקלות**. במקביל מתאר ע' ש**נאשם 2 החל ללכת מכות עם פ'** (עמ' 42 ש' 9-5, ש' 20-19, ש' 26-22; עמ' 46 ש' 12-11, ש' 14, ש' 16).

לטענת ע', בעת שנאשם 1 הכה את ו' רץ נאשם 2 לרכב והביא גם הוא מקל, ע' רדף אחריו ותפס אותו עם המקל בידו,



אך נאשם 2 דחף אותו ממנו והזהירו שאם לא יזוז יכה אותו (עמ' 45 ש' 28-26; עמ' 46 ש' 25-20). ע' מתאר ומדגים בבית המשפט שמדובר במקל באורך של 70 ס"מ, ובעובי של שתי אצבעות (עמ' 43 ש' 27; עמ' 44 ש' 8).

לטענתו בהמשך לא ראה מה נאשם 2 עשה עם המקל כיוון שהיה בהלם לאחר שראה את ו' על הרצפה, והיה לו "חושך בעיניים" (עמ' 42 ש' 28-27), אך כאמור **היה מגע בין פ' לנאשם 2 (נ/3 ש' 6; עמ' 43 ש' 25-20; עמ' 46 ש' 27)**.

יש לציין שרק לאחר ריענון זכרוננו של ע' מעל דוכן העדים, הוא נזכר שבעת שהגיעו הנאשמים לבית והוא סירב לקרוא לפ', אמר לו נאשם 2 **"להודיע לבני שאם יראו אותו בכביש אני אהרוג אותו"** (נ/3 ש' 6-3; עמ' 43 ש' 3-1, ש' 8-6), טענה אותה מכחיש נאשם 2 מכל וכל (עמ' 78 ש' 21-17).

בנקודה זו יוער כי אמירת הדברים רק לאחר ריענון זיכרון מעל דוכן העדים, אינה פוגעת במהימנותו של ע', הואיל והוא דיווח אודות האיומים כבר בגרסתו הראשונה במשטרה, מיד לאחר האירוע, בעוד שסביר כי חלוף הזמן בנסיבות אלה משכיח את פרטי המקרה, ודאי בכל הנוגע **למלל** שנאמר.

במשטרה ובבית המשפט העיד ע' אודות ניסיון דריסה בתום האירוע, זאת לאחר שרכב הסקודה בו ישב נאשם 1 נהוג על ידי אחד הבחורים הצעירים, חזר בנסיעה אחורנית לעבר האנשים שהתקהלו במקום וניסה לדרוס אותם. בתגובה הטיח ע' בנהג **"מה אתה עושה? אתה משוגע?"** והאחרון קילל אותו "כוס אוחתוק, זונות" (נ/3 ש' 20; עמ' 42 ש' 11-13, ש' 15; עמ' 58 ש' 4, ש' 7-6).

גם ע' העיד שהאירוע כולו ארך דקות ספורות, בערך 5-7 דקות, ולאחר מכן הנאשמים ברחו מהמקום וו' הובהל לבית החולים (נ/3 ש' 11-13; עמ' 42 ש' 10, ש' 15-16; נ/3 ש' 13).

דין

8. עסקינן בתיק מורכב, כאשר העדויות בו מרובות וסותרות, כך שיש לבור את המוזן מן הבר בזהירות ובקפידה.

לאחר ששמעתי את עדי התביעה והתרשמתי מהם, ושבתי ועיינתי בגרסאותיהם, השתכנעתי שקיימת בעדותם קוהרנטיות ברורה באשר לגרעין האירוע, כאשר ו', פ' וע' מעידים במפורש שראו את נאשם 1 מכה את ו' במקל לפחות מכה אחת בעוצמה שגרמה לשברים בידו, לנפילתו לארץ, לחבלות בפניו ולשבירת השן בפיו.

יחד עם זאת, אין בידי לקבוע מסמרות באשר למעורבותו של נאשם 2 בתקיפתו של ו', הואיל ובנוגע לכך קיימות סתירות מהותיות בגרסאותיהם של עדי התביעה. בנוסף, כפי שיפורט להלן, לא ניתן לייחס לנאשם 2 אחריות לחבלות שנגרמו לו מכוח דיני השותפות ומכוח ביצוע בצוותא.

כך למשל, גרסתו של ו' בבית המשפט לפיה נאשם 1 הכה בו במקל והוא שבר את שיניו כתוצאה מנפילה לארץ, סותרת את גרסתו במשטרה לפיה **"אני זוכר את מ' אח שלו נתן לי גם מכה ואז נפלה לי השן והם ברחו, ונפלתי על**



הרצפה" (נ/1 ש' 11-13). הסבר לכך נותן ו' בטענה לפיה נאשם 1 נתן לו מכה עם המקל אולם לאחר מכן איבד הכרה ואינו זוכר מה התרחש, ואף טוען שאינו יודע מתי בדיוק נפלה השן (עמ' 24 ש' 3-7, ש' 13, ש' 31), וכי יתכן ומדובר בטעות סופר בהודעתו במשטרה ובחלופי זמן ניכר מאז האירוע (עמ' 24 ש' 15-16).

זאת ועוד, לטענת ע', בעת שנאשם 1 הכה את ו', רץ נאשם 2 לרכב והביא גם הוא מקל, ע' רדף אחריו ותפס אותו עם המקל בידו, אך נאשם 2 דחף אותו ממנו והזהירו שאם לא יזוז יכה אותו (עמ' 45 ש' 26-28; עמ' 46 ש' 20-25). ע' מתאר ומדגים בבית המשפט שמדובר במקל באורך של 70 ס"מ, ובעובי של שתי אצבעות (עמ' 43 ש' 27; עמ' 44 ש' 8). לטענתו בהמשך לא ראה מה נאשם 2 עשה עם המקל כיוון שהיה בהלם לאחר שראה את ו' על הרצפה, והיה לו "חושך בעיניים" (עמ' 42 ש' 27-28), אך כאמור סיפר שהיה **מגע בין פ' לנאשם 2 (נ/3 ש' 6; עמ' 43 ש' 20-25; עמ' 46 ש' 27).**

גם בנקודה זו השוואה בין גרסתו של ע' במשטרה לזו בבית המשפט מעלה שוני מהותי שעה שבמשטרה **לא סיפר דבר וחצי דבר** על תפיסתו את נאשם 2 עם המקל בידו, דחיפתו על ידי נאשם 2 והאיום עליו שירביץ לו אם לא יזוז. למותר לציין כי אין בפיו של ע' הסבר לכך והוא מודה שלא אמר את הדברים במשטרה, למרות שעדותו נגבתה כשעה לאחר האירוע (עמ' 45 ש' 32; עמ' 46 ש' 1, ש' 30).

9. לצד גרסאותיהם האחידות בסוגיה זו של השלושה (ו', פ' וע'), קיימות עדויות מפורשות להגעת הנאשמים לבית כשהם מצוידים במקלות ובאלות כבר בזמן אמת בעת האירוע, **כשקיימת אינדיקציה ברורה לכך שהאלה ששימשה לתקיפתו של ו' נתפסה ככל הנראה בזירה, ורק בשל מחדל משטרתי מובהק לא נבדקה ולא הוצגה כמוצג בית המשפט.**

כך, מדיווח אודות האירוע למוקד המשטרתי על ידי ע', **בזמן אמת, עולה שהנאשמים הם ש"פרצו עם אלות" למקום (ת/7 עמ' 1) וכי נאשם 1 "תקף אותם בביתם והרביץ להם באלה שלקחתי תוך שמירה על ט.א בשימוש בכפפות חד פעמיות", דיווח "שהגיע א' ביחד עם אח שלו מ' ותקפו אותם בביתם" וכן, בהמשך, דיווח ע' ש"אומר שאלה שתקפו אותם ברחו..." (שם, עמ' 2).**

גם מדו"ח הפעולה של סמ"ש מאי (אבשלום) שגיא עולה שו' דיווח ש"הם ירדו מהרכבים היו ארבעה אנשים עם מקלות בידים והוא ניסה לגרש אותם מהבית וא' ג' נתן לו מכה עם המקל בראש וגם אח שלו מ' נתן לו מכה והוא נפל על הרצפה ולאחר מכן הם ברחו עם הרכבים" (ת/1 עמ' 2).

בנוסף, גם ו' דיווח בבית החולים, **כחצי שעה לאחר האירוע, ש"התקבל בשל תקיפה עם אלה ומחבט לראש ולכף יד ימין" (ת/2).**

10. זאת ועוד, פציעותיו וחבלותיו של ו' כתוצאה מהאירוע אף הן הוכחו לפניי. מעדותו של רס"ר עלא מטר עולה שכשהגיע לזירת האירוע לאחר קבלת דיווח **פגש ראשון בע' שדיווח לו מיד שו' נפצע ונמצא בבית חולים (עמ' 56 ש' 7; עמ' 57 ש' 11; עמ' 58 ש' 22-23, ש' 27; נ/3 ש' 11).**



גם מעדותה של השוטרת מאי עולה כי הדיווח למוקד 100 היה בשעה 19:27 והם הגיעו לזירה בשעה 19:46 (ת/1; עמ' 15 ש' 12-14, ש' 23-26; עמ' 16 ש' 1, ש' 5-9), כשלמרכז הרפואי אליו הובהל ו' הגיעה כעבור 20 דקות ממועד דיווח האירוע וגבתה ממנו עדות כשלושת רבעי השעה, בשעה 20:15 (ת/7; נ/1; עמ' 16 ש' 10-15, ש' 17). בבית המשפט העידה השוטרת מאי שהגם שאינה זוכרת מה היה מצבו של ו', או האם היה זה לאחר שקיבל טיפול רפואי, אך אם רשמה את הדברים מפיו, אזי הוא תיקשר וענה לשאלותיה (עמ' 16 ש' 21, ש' 24, ש' 26, ש' 28).

מהמסמכים הרפואיים מיום האירוע עולה שו' נחבל באירוע באופן קשה, נגרמו לו דימומים ושברים פתוחים בכף יד ימין, נפיחות ואודם במצח, דימום ושבר בשן לצד שפשופים מעל שפה עליונה (ת/3), כל זאת באופן העולה בקנה אחד עם תיאורם של השלושה (ו', פ' וע') את האירוע, לפיו לאחר שקיבל מכה באמצעות מקל בראשו, גונן על עצמו עם ידו מעל לראש ומעוצמת המכה נפל ונחבט בארץ.

בנסיבות אלה, ברור שאין נפקא מינה אם השן של ו' נשברה מהמכה עצמה או מעצם החבטה בקרקע, הואיל ובהכאת ו' "קנה" נאשם 1 סיכון להתפתחות האמורה, בהתאם ל"עקרון הגולגולת הדקה" המטיל אחריות על הפוגע אף במקרי קיצון, קל וחומר במקרה דנן בו מדובר בהשתלשלות של נזק מסתבר וצפוי כתוצאה מחבטה בראשו של אדם באמצעות מקל או אלה (ת"פ (מחוזי ת"א) 40017/02 מדינת ישראל נ' שי בלזר (19.6.03); ת"פ (מחוזי ב"ש) 80055-01-19 מדינת ישראל נ' קונסטנטין בורובסקי (25.7.19); ת"פ (מחוזי חי') 44681-03-13 מדינת ישראל נ' פלוני (18.3.14)).

11. כאמור, הגם שלא הוצגה תשתית ראייתית מספיקה על מנת לקבוע שנאשם 2 הכה אף הוא את ו' במקל, הרי שמצאתי כי לאור עדותם של השלושה קיימת תשתית ראייתית איתנה לפיה נאשם 2 תקף את פ' והכה אותו וכן איים באוזני ע' על פ' כי יהרוג אותו.

עדותם של ו', פ' וע' לענין זה אחידה וסדורה, כשאף ו' מעיד על כך טרם הוכה ואיבד הכרתו באירוע, ואני נותן לכך משקל מכריע נוכח העובדה שהשלושה הקפידו להעיד שלא היה לנאשם 2 מקל בידו וכי הוא הכה את פ' באמצעות ידיו בלבד, באופן שמחזק את מהימנותם מאוד.

בנקודה זו ייאמר כי לא נעלם מעיני כי נסיבות כתב האישום אינן מייחסות לנאשם 2 עבירה של תקיפה סתם כלפי פ', ואולם נוכח האמור, באתי לכלל מסקנה כי חרף העובדה שיש לזכותו מהעבירה של חבלה חמורה כלפי ו', הרי שיש להרשיעו בעבירה של תקיפה סתם, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, כלפי פ'.

סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי -

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום".



בפסיקה נקבע שבית המשפט רשאי להרשיע נאשם על פי עובדות שלא הוצגו בכתב האישום וכן בעבירות, שלא פורטו בכתב האישום, שעלו מן הראיות, מיוזמתו-הוא ומבלי שהתביעה ביקשה זאת, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן מפני העבירה ה"אחרת" ושהעונש שיושט עליו בגין הרשעתו בעבירה האחרת, לא יהא חמור מזה הקבוע לעבירה שיוחסה לו בכתב האישום (ע"פ (מחוזי-ים) 30731/06 **אלבאום שמעון נ' מדינת ישראל** (29.1.07); י' קדמי סדר הדין בפלילים - הדין בראי הפסיקה (חלק שני, 2003) עמ' 1091-1092).

בענייננו שני התנאים מתקיימים. נאשם 2 נחקר באזהרה, בחקירתו השניה מיום 11.11.18, אודות תקיפתו של פ'; הוא נשאל על כך במשטרה וענה בפירוט (**ת/6** ש' 15-7); ובהיותו העד האחרון במשפט, לאחר שהעידו כל עדי התביעה ולאחר שהעיד אחיו, נאשם 1, הוא העיד באריכות אודות המעשים שיוחסו לו על ידי עדי התביעה ואף התייחס לטענה כי תקף את פ' (עמ' 73 ש' 25-26; עמ' 74 ש' 1-2); ב"כ הנאשמים אף התייחס לכך באריכות בסיכומיו (עמ' 84 ש' 22-24; עמ' 85 ש' 31-33; עמ' 86 ש' 1-2).

עוד נקבע בפסיקה כי אם קו ההגנה שבנה לעצמו נאשם בהתאם לכתב האישום, **כולל בחובו** גם את קו ההגנה אותו היה מציב לאישום בו הורשע, אין לומר שהנאשם הופתע וכי לא ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן (ע"פ 63/79 **ציון עוזר נ' מדינת ישראל**, פ"ד לג(3) 606). בענייננו מדובר בשתי עבירות מסוג תקיפה שהתרחשו באותו אירוע שארך דקות ספורות בין אותם מעורבים, וקו הגנתו של נאשם 2 כלל התייחסות הן לאלימות שהופנתה כלפי ו' והן לאלימות שהופנתה כלפי פ'.

בנסיבות אלה, השתכנעתי כי ניתנה לנאשם 2 הזדמנות נאותה להתגונן מפני טענה בדבר תקיפתו של פ', והוא אף עשה כן הלכה למעשה בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט.

באשר לתנאי השני הרי שמדובר בייחוס עבירה "קלה" (עוון) מזו המיוחסת לנאשם 2 בכתב האישום (פשע).

מהימנות עדי התביעה

12. הגם שאני נותן אמון בגרסתם של ו', פ' וע' באשר ל**גרעין** אופן התרחשות האירוע, הרי שלא נעלם מעיני שגרסתם אינה חפה מסתירות, חלקן מהותיות - **סתירות פנימיות** בגרסתו של כל אחד מהם, לצד **סתירות חיצוניות** בהשוואת העדויות זו לזו, כפי שיפורט להלן.

א. בעדותו בבית המשפט טען ו' שלפני האירוע הלך **להפקיד כסף בכספומט הבנק** מכיוון שהיה זה 15 בחודש (עמ' 17 ש' 24-26), אולם במשטרה טען שהיה **במסגד בתפילה (נ/1)** ש' 7; עמ' 20 ש' 18-19; עמ' 22 ש' 32; עמ' 23 ש' 1). לעומת זאת, לטענתו של ע' עובר לאירוע ו' היה אצל רואה החשבון ושילם מע"מ (עמ' 43 ש' 14-15; עמ' 44 ש' 32; עמ' 45 ש' 1). דברים אלה לא רק סותרים את גרסתו של ו', אלא גם את גרסתו של ע' במשטרה כי **"הילדים שלי בזמן הזה חזרו מהמסגד" (נ/3)** ש' 7, טענה שאף היא סותרת את גרסת ו' המעיד שהיה לבדו במסגד וכי בעת שהנאשמים היו בחצר הבית הוא הגיע לבית לבדו (**נ/1** ש' 7; עמ' 23 ש' 3, ש' 5, ש' 7, ש' 9).

ע' שעומת עם סתירות אלה טען כי הגם שנקט בלשון רבים, התכוון רק לו' (עמ' 45 ש' 2-4, ש' 8) וכי אמר לחוקר כי



מדובר ברואה החשבון בעוד החוקר כתב "מסגד" (עמ' 45 ש' 10) כשאני יודע להסביר מדוע ו' עצמו מוסר שהיה במסגד (עמ' 45 ש' 16-18).

ב. ו' **שולל** שאמר לנאשמים במפורש ש"ילכו לשתות חלב", אך מודה שניסה לגרום להם לעזוב את המקום (עמ' 25 ש' 21-22, עמ' 24-25, עמ' 25 ש' 27), אולם בהמשך עדותו טוען **שלא זוכר** אם אמר להם מילים אלה במפורש ורק לאחר שמעומת עם העובדה שאמר בהודעתו במשטרה "**אמרנו להם שילכו, תיקחו את עצמכם ולכו לשתות חלב**" (נ' 1 ש' 10) וכן "**אנחנו אמרנו להם לכו לכו לשתות חלב אתם לא ברמה שלנו**" (נ' 1 ש' 21) הודה בבית המשפט שאכן אמר כך לנאשמים בטרם הוכה (עמ' 25 ש' 29, עמ' 31-33; עמ' 26 ש' 1-2). ו' סותר עצמו גם בכך שבמשטרה נוקט בלשון רבים, כאמור "אמרנו להם", ואילו בבית המשפט טוען שרק הוא אמר זאת לנאשמים (עמ' 26 ש' 4, עמ' 6-8, עמ' 10).

חרף האמור, פ' וע' **מכחישים לחלוטין** ששמעו את ו' אומר לנאשמים "לכו תשתו חלב", כשפ' מגדיל לספר שו' אדם רגוע שניסה רק להרחיק את הנאשמים באירוע (עמ' 37 ש' 1-5, עמ' 7; עמ' 46 ש' 4-6).

ג. סתירה נוספת עולה נוכח השוואה בין גרסת ו' שהעיד שיחד עם הנאשמים הגיעו **שני** בחורים צעירים נוספים (נ' 1 ש' 18-20; עמ' 17 ש' 27-29; עמ' 18 ש' 1-2), לעומת גרסתו של פ' שהעיד שהנאשמים הגיעו יחד עם עוד **ארבעה** בחורים צעירים (עמ' 29 ש' 6-7). פ' נשאל לענין סתירה זו בחקירתו הנגדית ועמד על גרסתו שמדובר בארבעה צעירים, בגילאי 18-21 אותם לא הכיר, כשלטענתו ו' לא זוכר היטב בעוד זכרוננו שלו חזק בענין זה (עמ' 36 ש' 20-21; עמ' 37 ש' 11, עמ' 13, עמ' 15). גם לדברי ע' הגיעו למקום **שני** בחורים נוספים ביחד עם הנאשמים, שניים בכל רכב (עמ' 48 ש' 1), והוא שולל את גרסתו של פ' לפיה מדובר בארבעה בחורים נוספים (עמ' 48 ש' 3). יש לציין שבהודעתו במשטרה טען שהנאשמים הגיעו עם **שלושה** בחורים שאינו מכיר (נ' 3 ש' 3-4) ובבית המשפט טען שהנאשמים הגיעו עם **שני** בחורים כשהנהג שהביא את נאשם 2 כלל לא ירד מהרכב (עמ' 47 ש' 28, עמ' 32).

ייתכן שאין לייחס משקל רב לסתירה זו הואיל והשלושה **תמימי דעים שהנאשמים הביאו עימם בחורים צעירים נוספים לבית**, בין אם שניים ובין אם ארבעה, זאת בניגוד גמור לגרסת הנאשמים שטוענים שהגיעו **לבדם** למקום. גם אין מדובר בפער גדול, אותו ניתן לנעוץ בסערת הרוחות והלחץ בהם היו שרויים בני המשפחה אותה שעה, אשר בראותם את הנאשמים וחבר מרעיהם הבינו כי פורענות מתרגשת לבוא.

ד. פ' העיד שכשראה את **נאשם 1 מתחיל להכות את ו' במקל**, ו' קיבל **שתי מכות ביד ובראש**, בעוד שאחד מארבעת הצעירים שחברו לנאשמים דחף את פ' לעבר רכב במקום וכשהתרום נאלץ להתגונן מפני **מכות שהכה אותו נאשם 2 באמצעות ידיו** (נ' 2 ש' 27; עמ' 29 ש' 11-15, עמ' 23-25; עמ' 30 ש' 7-9, עמ' 11). גרסה זו סותרת את גרסתו במשטרה לפיה נאשם 1 הגיע לעברו עם מקל ונתן לו **מכה בכף היד** ובחור אחר דחף אותו בכתף, ולאחר מכן נאשם 2 החל להכותו בזמן שו' קיבל **שלוש מכות** בראשו ובשיניו מנאשם 1 באמצעות מקל (נ' 2 ש' 23-25; עמ' 30 ש' 13-15). כשעומת עם הסתירה מעל דוכן העדים אישר פ' ששכח לתאר שקיבל מכה בידו מהמקל של נאשם 1, כפי שהעיד במשטרה (עמ' 31 ש' 2, עמ' 4, עמ' 6).

פ' גם עומת עם גרסתו במשטרה שם מסר שגם הוא נפצע באירוע, אולם לא הלך לרופא (נ' 2 ש' 48-49), לעומת גרסתו בבית המשפט במסגרתה טען שלא נגרם לו "**שום נזק, כלום**" (עמ' 29 ש' 27). לענין זה הסביר פ' שאמנם



קיבל מכה קטנה אך לא נפצע ולא נזקק לטיפול רפואי, בניגוד ל' (עמ' 32 ש' 7-8). גם כאן ניתן להניח שנוכח פציעתו הלא קלה של ו', לא החשיב פ' מכה כזו או אחרת שקיבל כ"פציעה", ודאי לא כזו שיש להיזכר בה בחלוקה חמש שנים.

ה. כאמור סתירה עולה נוכח העובדה לפיה ו' מעיד שקיבל **מכה אחת** בראשו (עמ' 18 ש' 11-14) ואילו פ' מספר במשטרה שו' קיבל **שלוש מכות (נ/2 ש' 24)**, ובהמשך טוען שו' קיבל **שתי מכות**, ביד ובראש (עמ' 29 ש' 11-15).

ו. בחקירה הנגדית פירט פ' שנאשם 1 הכה את ו' **מספר מכות** ביד, בראש ובשיניים כשלטענתו לא ספר כמה מכות בדיוק (עמ' 34 ש' 32; עמ' 35 ש' 1). כשעומת עם גרסתו במשטרה, בה מסר שו' קיבל **3 מכות** בראש ובשיניים מנאשם 1, לעומת גרסתו של ו' שטען שקיבל **מכה אחת** בלבד, ענה כי גם שיניו של ו' נפגעו באופן שמעיד על ריבוי מכות וממילא היו במהלך קטטה ולא יכול לדעת בדיוק כמה מכות הוכה ו' בעת האירוע (עמ' 35 ש' 13-18, ש' 23). הוא אף הסביר שבחלוקה השנים אינו יכול לזכור אם מדובר בשלוש מכות בדיוק, אך זוכר שראה את ו' **בוודאות מקבל כמה מכות ממקלות** שגרמו לשן שלו ליפול (עמ' 35 ש' 26-28; עמ' 36 ש' 1-4, ש' 5-8, ש' 10, ש' 12, ש' 14-16; עמ' 37 ש' 8-9), הגם שאינו זוכר כמה מקלות החזיקו באירוע (עמ' 39 ש' 14-16).

ואכן, ניתן להבין שבעת סערת הרגשות בה היה נתון, עת ראה את אחיו מוכה וחבול, לא ניתן לצפות שפ' יספור בדיוק בכמה מכות מדובר ועל כן, אין לייחס לסתירה זו משקל רב. זאת ועוד, העובדה שו' מדווח על מכה אחת בלבד אינה בהכרח סותרת את גרסתו של פ', הואיל וו', כאמור, נפל ארצה ו**איבד הכרתו מכאן ואילך, עד הגעתו לבית החולים**.

בד בבד, אני מייחס משקל של ממש לעובדה לפיה כל השלושה (ו', פ' וע') מעידים על אופן תקיפה דומה, דהיינו באמצעות מקל בראשו ובידו של ו', הפלתו ופגיעה בשיניו, באופן שמתיישב עם המסמכים הרפואיים, כשכל אלה מחלישים אף הם את הסתירה האמורה בנוגע למספר המכות.

ז. באופן דומה, התגלעה סתירה בין גרסתו של ו' לפיה **הוכה במקל רק על ידי נאשם 1** (עמ' 18 ש' 11-14; עמ' 24 ש' 3-7, ש' 23-25, ש' 29), לבין גרסתו של ע' לפיה **הוכה על ידי נאשם 1 ובחור נוסף, כשכל אחד מהם אוחז במקל** (עמ' 46 ש' 32-33; עמ' 47 ש' 1-2; עמ' 47 ש' 4, ש' 6, ש' 8-10). את הסתירה למול גרסת ו' הסביר ע' בכך שו' נפל על הרצפה חבול בעטיו של המכות (עמ' 47 ש' 12, ש' 15-16). טענה זו מתחדדת לאור גרסתו של פ' שגם לפיה **נאשם 1 הכה את ו' ביחד עם כמה מהבחורים הצעירים שהגיעו עמו**, כך שהוכה בידי כ-3 בחורים באירוע, בעוד שהוא עצמו התעמת מול נאשם 2 בלבד, לאחר שנדחף לעבר הרכב על ידי בחור נוסף, ולכן עלה בידו להגן על עצמו (עמ' 38 ש' 14-16, ש' 18-21, ש' 24).

כשעומת פ' עם הטענה לפיה גרסה זו סותרת את גרסת ו' לפיה הוכה על ידי נאשם 1 **בלבד**, גרסה אותה מסר גם הוא עצמו במשטרה (נ/2 ש' 24-25), עמד פ' על גרסתו בבית המשפט וטען שו' **לא הוכה בפועל בידי ארבעה בחורים**, אחרת היה מת, **אלא הם "התלבשו" עליו**, במובן שתפסו אותו וכלאו אותו ביניהם, כשהוא אינו זוכר בדיוק את התרחשות האירוע (עמ' 38 ש' 27-32).

ח. סתירה נוספת שאינה מהותית עולה נוכח עדותיהם של השלושה באשר לסדר הגעתם לזירת האירוע. כך, ו' מעיד שכשהגיע לבית ראה את ע' ופ' עם הנאשמים (עמ' 18 ש' 5; עמ' 20 ש' 31), בעוד שפ' אינו זוכר באיזה שלב ע'



יצא אל הנאשמים או אם ו' פגש בנאשמים ראשון, אם לאו (עמ' 37 ש' 17, ש' 19, ש' 23), וע' העיד שהוא הראשון שפגש בנאשמים ורק בהמשך הגיע ו' למקום והחל ויכוח (עמ' 44 ש' 27-30; עמ' 45 ש' 20, ש' 21-24; עמ' 46 ש' 8).

לדידי, אין לסוגיה כל נפקות ראייתית בנסיבות אלה, והפער נובע, ככל הנראה, מהגעתו של כל אחד מהמעורבים **בשלב אחר** של האירוע, כשלכך יש להוסיף את חלוף הזמן. באופן זה, ו' היה מחוץ לבית בעת הגעת הנאשמים, בעוד שפ' יצא רק לשמע הרעש בחוץ.

13. הנה כי כן, לא נעלמו מעיני **כל** הסתירות שבדברי עדי התביעה, בינם לבין עצמם, ובינם לבין האחרים. כך גם נתתי דעתי להתנהלותם הבעייתית של מי מעדי התביעה לפני האירוע ובמהלכו - למשל, פ' פולט בהודעתו במשטרה כי בנסיבות שנוצרו בהם הנאשמים וחבריהם יצאו מהמכוניות עם מקלות "**אנחנו התחלנו מכות, זו זכות שלנו**" (נ/2 ש' 21); וכן הודאתו של פ' במשטרה, כי התגרה בנאשם 2 בטלפון "**שם הוא גבר יגיע לבית**" אינה מתיישבת עם ניסיונו לצייר בבית המשפט תמונה לפיה הופתע מהגעת הנאשמים לבית (נ/2 ש' 18); והעובדה שע' ניסה לטעון בבית המשפט שביקש לעשות "סולחה" עם הנאשמים לאור התנהגותו של פ' - טענה שאין לה זכר בהודעתו במשטרה, ואינה מתיישבת עם העובדה שגירש את הנאשמים מהבית באירוע.

14. ואולם, התנהלותם הקלוקלת של עדי התביעה - ככל שהיתה - היא כאין וכאפס לעומת התנהלותם של הנאשמים, עובר לאירוע ובמהלכו, ולאור גרסאותיהם במשטרה ובבית המשפט אין מנוס מהעדפת גרסתם של עדי התביעה על פניהם.

15. השתכנעתי שפניהם של הנאשמים בבואם לביתם של עדי התביעה ביום האירוע לא היו לשלום (עמ' 21 ש' 2-1), מקום בו הוכח לפניי שבין המשפחות ניצת סכסוך של ממש על רקע יחסים טעונים, הנאשמים הגיעו לפחות עם שני בחורים נוספים לבית, עשו שימוש לפחות במקל אחד במהלך האירוע, נצפו בסרטון מצלמת האבטחה (ת/4) כשהם נוסעים ברכב מהמקום וחוזרים חזרה בנסיעה לאחור באופן שאינו מתיישב עם טענות בדבר פחדם מעדי התביעה, אינם יודעים להסביר כיצד נגרמו החבלות של ו' - אל מול שלמות גופם שלהם - חרף טענתם שהם אלה שהותקפו באירוע, ולמעשה כל התנהלותם אינה עולה בקנה אחד עם הדרך בה נהוג לערוך "סולחה" במגזר הערבי, דהיינו באמצעות פניה לע' בצורה מסודרת בתיווכה של דמות מבוגרת ומכובדת בקהילה (עמ' 19 ש' 18-20; עמ' 39 ש' 30-33; עמ' 40 ש' 1-2; עמ' 43 ש' 29-31).

16. אכן, סתירות עולות בגרסאות עדי התביעה ואולם אלה אינן מכרסמות **בגרעין** האירוע שהוכח לפניי, לפיו נאשם 1 הכה את ו' במקל בראשו וגרם לו לחבלות ונאשם 2 תקף את פ' בידיו, לאחר שאיים עליו באוזני אביו, ע'.

רובן ככולן של הסתירות האמורות בגרסתם של עדי התביעה, מקורן ככל הנראה בסערת הרגשות בה היו שרויים בתוך ההמולה והלחץ באירוע, לצד חלוף זמן ניכר של כ-5 שנים מאז האירוע, ועל כן אין בסתירות אלה כדי לפגום בהתרשמותי ממהימנותם של עדים אלה. אדרבא, הפערים המפורטים בין העדויות הביאו אותי לכלל מסקנה כי השלושה לא תיאמו ביניהם עדויות (עמ' 47 ש' 23-26) וכי מדובר בתיאור אותנטי של אירוע אלימות מתגלגל.



17. ו' ופ' הותירו רושם מהימן, חרף הסתירות בדבריהם, והשתכנעתי כי הם אינם מבקשים להשחיר את פני הנאשמים בכל מחיר, או להגזים בעדותם. באופן זה, שניהם התעקשו שלנאשם 2 לא היה מקל ביד או כל כלי נשק אחר; העידו שהוא לא הכה את ו'; פ' מצדו הודה שקילל את נאשם 1 בשיחת הטלפון והתגרה בנאשם 2 שיגיע לבית; ואף הודה שיתכן שאיים על נאשם 2 (עמ' 32 ש' 33; עמ' 33 ש' 10). בנוסף, פ' לא הגיש תלונה נגד הנאשמים בשום שלב, אף כשזומן להיחקר באזהרה במשטרה כשנה לאחר מכן (נ/2; עמ' 33 ש' 29, ש' 33-32; עמ' 34 ש' 30), עובדה המעידה שלא שש אלי קרב ולא ביקש להתנקם בנאשמים. העובדה לפיה פ' לא פנה למשטרה אינה מכרסמת במהימנות גרסתו (עמ' 33 ש' 22-20, ש' 27), הואיל ו' ממילא הגיש תלונה אודות האירוע (עמ' 33 ש' 24).

גרסת הנאשמים

18. מעדותו של נאשם 1 עולה שהיה נשוי לח' במשך 3 שנים ולהם בת משותפת, אולם לאחר שיחסייהם עלו על שרטון, החליט להתגרש. לטענתו ו' סרב לשבת ולדבר איתו על הגירושין ולכן סיכם את הענין עם ע', והם התגרשו כעבור 4 חודשים (ת/9 ש' 4, ש' 7-6; עמ' 63 ש' 13-4, ש' 17-14; עמ' 67 ש' 5), כשבמהלך הזמן שחלף נהגה ח' להגיש נגדו תלונות רבות במשטרה במטרה להטרידו (עמ' 63 ש' 20-17) והתנכלה לו בהקשות בהסדרי הראיה שלו עם בתם (עמ' 67 ש' 24-22, ש' 33-28; עמ' 68 ש' 4-1, ש' 6, ש' 11-10).

כשנה לאחר הגירושין, התגלע סכסוך בינו לבין משפחתה של ח' בדבר הסדרי הראיה של הבת וזכויותיה הכספיות של ח' (נ/1 ש' 5-3; ת/8 ש' 13-7), ועל רקע זה התקשר אליו פ' ביום האירוע והחל לקלל ולאיים עליו בטלפון (ת/8 ש' 18-16; ת/9 ש' 10-9; עמ' 63 ש' 31-21; עמ' 64 ש' 2-1, ש' 8-4). נאשם 1 מודה בקיומה של השיחה ביניהם אך מכחיש את טענתו של פ' לפיה קילל וגידף את ח' (עמ' 67 ש' 20-12; עמ' 68 ש' 13, ש' 16).

לאחר שניתק עמו את השיחה, התקשר נאשם 1 לאחיו, נאשם 2, כיוון שהוא איש דת הידוע כמי שמגשר במקרי סכסוך, סיפר לו אודות השיחה עם פ' וביקש את עזרתו כיוון שפחד שעדי התביעה יפגעו בו. בנסיבות אלה, התקשר נאשם 2 לפ' ולטענת נאשם 1 פ' הזמין אותם לביתו על מנת לפתור את הבעיות ביניהם (ת/5 ש' 8-6; ת/8 ש' 19-18; עמ' 64 ש' 18-11, ש' 20, ש' 22, ש' 25-24; עמ' 72 ש' 14-8, ש' 16).

נאשם 1 מתאר שנסע ביחד עם נאשם 2 לבדם ברכב מסוג טויוטה קורולה של בן דודם, הואיל ולא היה להם רכב (ת/5 ש' 23-22; עמ' 64 ש' 26, ש' 30-28; עמ' 66 ש' 22, ש' 24; עמ' 68 ש' 18, ש' 26, ש' 28; עמ' 78 ש' 5-4), ובהגיעם לבית המתלוננים פחד ולא היה רגוע ונאשם 2 אמר לו שישאר ברכב (עמ' 64 ש' 32-30; עמ' 65 ש' 2-1).

לאחר שנאשם 2 ירד לדבר עם ע', שמע נאשם 1 את השיחה ביניהם, בה ע' גונן על פ', הכחיש שפ' איים על מי מהם, סירב לתת להם להיכנס לבית וגרש אותם מהמקום (ת/5 ש' 10-8; ת/8 ש' 21-19; עמ' 65 ש' 6-3, ש' 10-8, ש' 12; עמ' 69 ש' 32). לאחר שהחלו הנאשמים לנסוע מהמקום, שמעו שמישהו קורא להם וחזרו אחורה כי סברו שמדובר בפ'. כשחזרו אחורנית המקום כבר המה בשכנים ואנשים שהתקהלו מסביב (ת/5 ש' 11-10; ת/8 ש' 41-36; עמ' 65 ש' 18-16, ש' 24-23; עמ' 70 ש' 24).

נאשם 1 מעיד שבשלב זה פ' החל לקלל אותו, כשבדיו סכין באמצעותה ניסה לתקוף אותו, ובני משפחה נוספים רצו לכיוונם, זרקו לעברם חפצים והחלו להכות אותם, והנאשמים נמלטו מהמקום (ת/8 ש' 35; עמ' 65 ש' 21-18, ש' 27-26, ש' 31-29; עמ' 66 ש' 6-4, ש' 8, ש' 11-10, ש' 13; עמ' 71 ש' 2-1).



19. מעדותו של נאשם 2 עולה כי ביום האירוע היה בעבודה כשנאשם 1 התקשר אליו וסיפר לו על שיחה טעונה בינו לבין פ', בה קילל אותו ואיים עליו שירצח אותו. בנסיבות אלה, התקשר מיד נאשם 2 לפ', ניסה להרגיע אותו, ולדבריו הם סיכמו ביניהם שיגיעו לביתו ויסדירו את ענייני הגירושין בין נאשם 1 לח' (ת/6 ש' 9-11; עמ' 72 ש' 33-32; עמ' 73 ש' 1-7, ש' 9-16; עמ' 75 ש' 19, ש' 23).

יצוין שבנקודה זו עולה סתירה נוכח גרסתו של נאשם 2 במשטרה לפיה במעמד השיחה עם פ' איים עליו האחרון ואמר לו ש"יזין" גם אותו ו"תראה מה אני אעשה" וסגר לו את הטלפון (ת/9 ש' 10-12). רק לאחר מכן טוען נאשם 2 כי התקשר בשנית לפ' ואז קבעו להיפגש ולפתור את הבעיות (ת/9 ש' 13-14).

נאשם 2 העיד שהוא ונאשם 1 נסעו לבדם ברכב של בן דודם לביתו של פ' (ת/9 ש' 14-15, ש' 41; עמ' 74 ש' 3-6), וכשהגיעו יצא נאשם 2 מהרכב ופגש בע' בחצר הבית. בנסיבות אלה, ע' החל לצעוק עליו, סירב לקרוא לפ' וגירש את הנאשמים מהמקום (ת/6 ש' 12-13; ת/9 ש' 15-20). לאחר שנכנס לרכב והחלו בנסיעה של מספר מטרים, שמעו לפתע הנאשמים משהו קורא להם מאחור ונאשם 2 נסע אחורנית. לפתע ראו התקהלות של אנשים רבים במקום שהחלו לזרוק לעברם חפצים, כיסאות, מקלות וברזלים, ופ' החל להשתולל ולהרביץ להם (ת/9 ש' 21; עמ' 73 ש' 17-24; עמ' 76 ש' 22-25, ש' 29, ש' 31; עמ' 77 ש' 1, ש' 3, ש' 5; עמ' 80 ש' 6, ש' 10-11).

גירסת הנאשמים אינה מהימנה ואינה הגיונית

20. ייאמר כבר כעת כי גרסתם של הנאשמים אינה הגיונית, ואינה מתיישבת עם השכל הישר וניסיון החיים, ואין מנוס מדחייתה.

ראשית, טענת הנאשמים לפיה כביכול זרקו עליהם המתלוננים חפצים אינה מבוססת כלל ועיקר. שוטרים שהגיעו למקום דקות ספורות לאחר האירוע לא תפסו דבר ולא תיעדו חפצים זרוקים במקום; נאשם 1 כלל אינו יודע לומר באיזה חפצים מדובר; והטענה אינה מתיישבת עם העובדה שלא הם ולא רכבם נפגעו מאותם חפצים (עמ' 65 ש' 33; עמ' 66 ש' 4-6; עמ' 73 ש' 26-28; ת/9 ש' 24; עמ' 71 ש' 4-6, ש' 8-9, ש' 11, ש' 13-14).

שנית, לאחר שפ' איים וניסה לתקוף אותם עם סכין שלופה בידו, לכאורה, ובני המשפחה זרקו לעברם חפצים, הנאשמים לא הגישו כל תלונה במשטרה כנגד מי מעדי התביעה (עמ' 66 ש' 15, ש' 17-18, ש' 20; עמ' 80 ש' 13-14). כך מעדותו של השוטר איליה עולה שסמוך לאחר האירוע לא עלה בידי השוטרים והבלשים לאתר מי מהנאשמים, או את רכביהם (עמ' 50 ש' 19-26; עמ' 52 ש' 10-11), חרף העובדה שצוות משטרת ראשון הגיע למקום האירוע בשעה 19:46, דהיינו רבע שעה לאחר הדיווח למוקד (עמ' 52 ש' 19-26; עמ' 56 ש' 29-32).

תמיהה זו מתחדדת מקום בו השוטרים קיבלו את פרטיהם האישיים של הנאשמים, הגיעו לבית אמם ושם קיבלו הכוונה מא', אחיהם של הנאשמים, ישירות לביתם של הנאשמים ב- ---- (עמ' 53 ש' 3-10, ש' 12-14, ש' 18-22, ש' 23-27), כל זאת למרות שנאשם 1 העיד שבאותה עת התגורר אצל אימו (עמ' 66 ש' 22; עמ' 67 ש' 9).

נאשם 2 העיד לעומת זאת כי הוא ונאשם 1 (ואח נוסף) התגוררו ב- ---- בסמוך זה לזה, במרחק כ-3-4 דקות נסיעה מבית הוריהם ובמרחק של כקילומטר מבית המתלוננים, כשהוא עצמו גר בבית בבעלותו ונאשם 1 מתגורר בשכירות



בבית אחיהם (עמ' 74 ש' 15-9, ש' 20-17).

בנסיבות אלה השוטר איליה הסתמך על יושרו של האח א', ואולם כשהגיע לבית אליו הוכוון - לא זיהה את רכבי הנאשמים בחוץ (עמ' 53 ש' 31-28; עמ' 54 ש' 3-1), באופן שמעלה חשש ממשי שלא מדובר בביתם של הנאשמים, שקיימות מספר גרסאות לגבי מיקומו, או לחילופין שהם ברחו מהמקום בעקבות האירוע.

בכל מקרה, לא מדובר בהתנהלות המתיישבת עם חפותם של הנאשמים.

שלישית, אין מחלוקת שהנאשמים הם שהגיעו לבית באופן שמחזק את הטענה כי הם יוזמי ומחוללי האירוע, ובכלל זה התקיפה, ולא להיפך (עמ' 31 ש' 27-24). יתרה מכך ניסיונם של הנאשמים להסתיר בכל מחיר את העובדה שהגיעו למקום יחד עם בחורים נוספים, ובכלל זה להכחיש את קיומו של רכב נוסף שהגיע למקום - כפי שנצפה בבירור בסרטון מצלמות האבטחה (ת/4; ת/8 ש' 27, ש' 33), מעידה כאלף עדים שהגעתם לבית עדי התביעה לא היתה מתוך מניע תמים.

רביעית, התרשמתי שהנאשמים מגזימים בעדותם ומנסים להשחיר את פני עדי התביעה תוך ציור תמונה לפיה מדובר במשפחה אלימה המהלכת עליהם אימים, כשמנגד מרחיקים את עצמם מכל אבק של התנהלות אלימה או תוקפנית. כך, הנאשמים מרבים לתאר את פ' כבחור אלים וחמום מוח, המרבה לאיים עליהם בכל הזדמנות (ת/8 ש' 18-16; עמ' 68 ש' 22-19, ש' 24, ש' 30, ש' 32; ת/9 ש' 5, ש' 8-7) ונוטים להגזים בתיאור פחדיהם ממשפחת עדי התביעה (עמ' 69 ש' 21-19; ת/9 ש' 44).

בנוסף, נאשם 2 מכחיש מכל וכל שהגיעו לבית המתלוננים על מנת לריב או לנקוט באלימות (עמ' 74 ש' 2-1), בעוד שהוא מייחס אלימות ותחכום לעדי התביעה (עמ' 76 ש' 17-12), מעיד שנאשם 1 פחד שפ' יהרוג אותו לאחר שאיים עליו ברצח (עמ' 75 ש' 7), מכחיש שבשיחה שלו עם פ' איים עליו או קילל אותו, אלא דיבר אליו יפה (עמ' 74 ש' 27-25; עמ' 75 ש' 5-1, ש' 14-8, ש' 16, ש' 26-25, ש' 28), מתאר שאפילו בחקירה ביקש מהחוקר להזמין את פ' וליישב עימו הדורים (עמ' 79 ש' 2-10), טוען שו' שיקר לגבי הפציעות שלו והתחזה בבית המשפט (עמ' 78 ש' 33-31; עמ' 79 ש' 1), טען שפגש בו' בעבודה לאחר האירוע ופנה אליו לשלום (עמ' 79 ש' 21-15, ש' 24), טען שדיבר בכבוד לע' מחוץ לבית עובר לאירוע (עמ' 75 ש' 32-29; עמ' 76 ש' 5-1) ותיאר את משפחת עדי התביעה כמי ש"רגילים" לאלימות (עמ' 79 ש' 33-32; עמ' 80 ש' 2).

חמישית, היתממות זו מגיעה לשיא נוכח טענתם של הנאשמים לפיה הם אינם יודעים מה מקור החבלות החמורות בגופו של ו' - נאשם 1 מעיד ש"אינו יודע" כיצד ו' נחבל באירוע, מכחיש שהוא ונאשם 2 הם הגורם לכך (ת/8 ש' 25; עמ' 71 ש' 24-22; עמ' 72 ש' 20-18). למעשה נאשם 1 מרחיק עצמו מו' לחלוטין באומרו שכלל לא ראה אותו באירוע ובכלל זה לא ראה אותו נופל ארצה (עמ' 71 ש' 31-30, ש' 33), זאת בניגוד גמור לגרסתו במשטרה שם מסר ש"פתאום פ' יצא עם ו' ואבא שלהם והם רצו להרביץ לנו...". (ת/5 ש' 11), כלומר נאשם 1 ראה גם ראה את ו' באירוע. כשעומת עם סתירה זו בבית המשפט טען נאשם 1 כי הגם שו' נכח באירוע הוא אינו זוכר מה קרה הואיל וחלפו 5 שנים (עמ' 72 ש' 4-1).



גם נאשם 2 מעיד בבית המשפט שראה את ו' עומד ליד פ' באירוע, כשלטענתו ו' לא התנהג באלימות כלל (עמ' 73 ש' 26-28, ש' 30; עמ' 77 ש' 6-9, ש' 16, ש' 18). ואולם, למרות זאת גם הוא טוען ש"אינו יודע" איך נגרם שבר פתוח בידו של ו' ו"אינו יודע" אם כשברחו מהמקום היה ו' בריא ושלם (ת/9 ש' 22; עמ' 77 ש' 11, ש' 14, ש' 20). נאשם 2 הגדיל לעשות וטען בעדותו שיתכן שו' נפצע מהחפצים שנזרקו עליהם באירוע (ת/9 ש' 28; עמ' 77 ש' 22, ש' 24-26; עמ' 78 ש' 22-24) או מסטירה שנתן לו פ'... (ת/9 ש' 26; עמ' 78 ש' 26).

21. סתירה מהותית בגירסת הנאשמים עולה מקום בו מחד נאשם 1 טוען שפ' התקרבה אליהם כשסכין בידו ואף ניסה לתקוף אותו באמצעות הסכין; ומאידך נאשם 2 מעיד שלא ראה דבר בידו של פ' (עמ' 77 ש' 28-32) - סתירה שלא עלה בידי הנאשמים ליישב (עמ' 78 ש' 1).

זאת ועוד, למרות שבחקירתו במשטרה אמר נאשם 2 "נראה לי פ' נתן לי בוקס בפנים" (ת/9 ש' 30-31), בחקירתו הראשית נאשם 2 לא הזכיר זאת ורק בחקירתו הנגדית כשנשאל אם נחבל באירוע טען שוב "נראה לי שפ' נתן לי בוקס" (עמ' 78 ש' 12). גרסתו לפיה "לא שם לב" באירוע אם מישהו תקף אותו במכות ורק למחרת ראה "פצע" מתחת לעינו ו"הסיק" שקיבל אגרוף מפ' אינה סבירה, ומסקנה זו מתחדדת כשהחוקר ציין שלא הבחין בכל חבלה בפניו (ת/9 ש' 30-31; עמ' 78 ש' 9-10, ש' 12-13, ש' 15-16). באופן דומה גם נאשם 1 מסר במשטרה שלא נחבל וכי אין לו סימנים, למרות טענתו שקיבל מכות מפ' (ת/8 ש' 21-22).

22. גם באשר לתיאור התנהלותו של ע' כלפיהם, סותרים עצם הנאשמים, כשנאשם 1 מתאר מצד אחד את ע' כדמות המתונה במשפחה, שאף ניסה לפייס וסייע לו בהליך הגירושין מח' (עמ' 63 ש' 12-13), הוא שהביא לו את בתם המשותפת כשבני משפחתו כעסו וסרבו לעשות כן (ת/8 ש' 9-10) ואף הודה שע' רצה לבוא אליהם לאחר האירוע ולבקש סליחה (עמ' 69 ש' 26-29); ומצד שני מתאר שכשבאו לדבר עם פ' היה זה ע' שנהג בתוקפנות כלפיהם וגרש אותם (עמ' 70 ש' 1-7).

גם נאשם 2 מודה בעדותו שלע' היו יחסים טובים עם משפחתם בזמן נישואיהם של נאשם 1 וח' ומתחמק כשנשאל האם ע' עומד ומשקר בבית המשפט רק בעטיים של הגירושין (עמ' 76 ש' 7-9).

23. לסיכום, הוכח לפניי, מעבר לספק סביר, שבעקבות סכסוך הגירושין בו היו מצויים נאשם 1 וח' ובני משפחתה, התקיים דין ודברים בין נאשם 1 לבין פ', אחיה של ח', במסגרתו גידף פ' את נאשם 1. לאחר מכן, נאשם 2 יצר קשר עם פ', כאשר גם בשיחה זו גידפו פ' ונאשם 2 אחד את השני, תוך שפ' אף משמיע דברי איום כלפי נאשם 2, אשר הבהיר לו שבכוונתם להגיע לביתו, שלא למטרות הידברות בדרכי שלום. באותן הנסיבות, הגיעו הנאשמים לביתם של עדי התביעה ברכב, כשהם מלווים ברכב נוסף ובשני בחורים צעירים לפחות, כאשר חלקם אחזו במקלות או באלות. לאחר דין ודברים בין הנאשמים לבין ע', ולאחר שו' הקניט את הנאשמים באמירה מזלזלת, איים נאשם 2 על ע' שאם יראה את פ' בכביש יהרוג אותו. באותן נסיבות, הגיע פ' למקום, אז תקף נאשם 1 את ו' באמצעות מקל בראשו ובידו, עד שזה נפל ארצה ונגרמו לו החבלות המפורטות בסעיף 5 לכתב האישום, ואילו נאשם 2 תקף את פ' במכות שנתן לו באמצעות ידיו בגופו.

מחדלי חקירה



24. גם בעניינו, כפי שלצערי קורה לא אחת בתיקים, חדלה היחידה החוקרת במספר פעולות חקירה, חלקן מהותיות.

כך, למשל, מעדותו של השוטר עלא מטר עולה שתפס בזירה **אלה** אשר שימשה כלי תקיפה באירוע, תוך שהוא משתמש בכפפות ושומר על טביעות אצבע, וזו הועברה לחקירות, אולם אלה זו לא נבדקה לגבי טביעות אצבע, לגבי הימצאות DNA, לא תועדה שרשרת המוצג וסופה שלא הוגשה לבית המשפט כראיה (עמ' 57 ש' 15-16, ש' 18-19, ש' 21, ש' 23-25, ש' 27-31, ש' 33; עמ' 58 ש' 1-2, ש' 9).

בהעדר תיעוד השוטר עלא מטר אף אינו זוכר לומר אם האלה נמצאה כשהיא זרוקה על האדמה או שמישהו נתן לו אותה ביד (עמ' 58 ש' 11).

מחדל זה מתחדד מקום בו בהודעתו, מיד לאחר האירוע, מוסר ע' שיש "**מקלות, אלה ולום בצבע צהוב**", ולא רק שהאלה כאמור לא נבדקה וסומנה כדבעי אלא שאף לא תועד כל חיפוש של כלי נשק ותקיפה נוספים (נ' 3 ש' 18; עמ' 58 ש' 28-30).

25. מחדל נוסף נוגע להימנעות מאיתור וזיהוי מי מהבחורים שלפי הטענה הצטרפו לנאשמים בעת האירוע, זאת למרות ששלושת עדי תביעה העידו שבקטטה נכחו בחורים נוספים שהגיעו עם הנאשמים, ו' אף העיד שראה אותם במהלך האירוע ושיכול לזהות לפחות אחד מהם, שאת תיאורו אף מסר בהודעתו במשטרה (ת' 1; נ' 1 ש' 23-24; עמ' 27 ש' 6-9, ש' 11, ש' 13, ש' 16-17, ש' 19, ש' 21).

26. בכל הנוגע לתפיסת מצלמות האבטחה במקום, הרי שסרטון שנתפס במצלמות האבטחה בחנות הסמוכה למקום האירוע, הוא **באיכות ירודה** ולא ניתן לראות בו כמעט דבר, למעט התקהלות של אנשים בזירה ורכב שנוסע וחוזר אחורנית למקום (ת' 4; עמ' 24 ש' 18-19; עמ' 58 ש' 13-14). לא בכדי נאשם 1 טען בעדותו כי כלל אינו מזהה את הרחוב והשכונה בסרטון (עמ' 70 ש' 9, ש' 15), אינו מזהה מי מהמעורבים ורק מאשר כי זה רכבם שנראה חוזר בנסיעה לאחור (ת' 40 דקה 07:28; עמ' 70 ש' 20, ש' 22, ש' 25-31).

גם מעדותו של השוטר איליה עלה שלאחר הגעה לזירה איתרו מצלמות אבטחה בעסק סמוך, אולם איכות המצלמות היתה **ירודה** (ת' 1; עמ' 50 ש' 14-18; עמ' 51 ש' 1-5) ולא ניתן לזהות דמויות או פרטי התרחשות, למעט התקהלות והגעת כלי הרכב למקום (עמ' 52 ש' 29-30, ש' 31-33; עמ' 53 ש' 1-2).

27. עיון בחקירות המשלימות של הנאשמים במשטרה (תחילה התיק נגנז ולאחר מכן, נפתח מחדש בעקבות ערר שהוגש על ידי עדי התביעה) מעלה כי אלו לוקות בחסר ונעדרות שאלות מהותיות כשחקירתו של כל אחד מהם התמצתה בכחצי עמוד (עמ' 56 ש' 8-13).

28. לאחר שנתתי דעתי לכלל המחדלים, באתי לכלל מסקנה שלא היה בכל אלה כדי לפגוע בהגנת הנאשמים או לגרום להם לעיוות דין. למעשה, המחדל המהותי יותר היה אי תפיסת האלה בזרה והיעדר בדיקת טביעות אצבע ו-DNA. ואולם, אף אם האלה היתה נבדקת ולא היה מתגלה בה ממצא לחובת הנאשמים (יותר נכון, לחובת נאשם 1), אין זה



אומר, בהכרח, שנאשם 1 לא אחז בה, שכן בידוע הוא שלהבדיל מקיומו של ממצא פורנזי על חפץ, היעדרו - אינו מצביע, בהכרח, על כך שהנאשם לא אחז בו. ולגבי היתכנות להימצאות ממצאים פורנזיים על האלה השייך לאחד מעדי התביעה, הרי שהנאשמים עצמם אינם טוענים שהותקפו על ידי עדי התביעה באלה או במקל, אלא טענו, בכלליות, שנזרקו לעברם חפצים.

29. לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את נאשם 1 בעבירה של חבלה חמורה, בניגוד לסעיף 333 לחוק העונשין; אני מזכה את נאשם 2 מעבירה של חבלה חמורה, בניגוד לסעיף 333 לחוק העונשין, כפי שיוחס לו בכתב האישום, ובמקומה אני מרשיע אותו בעבירה של תקיפה סתם, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, וכן בעבירה של איומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ' תמוז תשפ"ב, 19 יולי 2022, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד קובי לן, הנאשמים ובא-כוחם.